

จันทโครพ

นำเสนอเมื่อ : 10 ก.ค. 2552

จันทโครพ

เรื่องจันทโครพนี้ บางครั้งก็เรียกว่า “เรื่องโมรา” เพราะว่ามีรามักจะถูกมองว่าเป็นหญิงชั่วร้ายที่ฆ่าได้แมกระทั่งสามีตนเอง โดยส่งพระขรรค์ให้โจรป่ามาสามีตนเอง และต่อไปนี่คือเนื้อเรื่องโดยย่อ

จันทโครพเป็นโอรสของพระเจ้าพรหมทัต พระองค์ทรงรักพระโอรสตั้งดวงพระทัยของพระองค์เลยทีเดียว ดังนั้นพระกุมารจึงแวดลอมไปดวยพระพี่เลี้ยงอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากพระกุมารจะต้องปกครองบ้านเมืองในภายภาคหน้า จึงจำเป็นจะต้องศึกษาวิชาทุกแขนงอันเป็นประโยชน์ต่อการปกครองของตนในอนาคต วันหนึ่งในขณะที่ทรงเพลิดเพลินอยู่ในพระราชอุทยานนั้น พระราชาก็ทรงรับสั่งให้พระกุมารเขาเฝ้าแล้วรับสั่งให้พระกุมารไปศึกษาศิลปวิชาการกับพระฤๅษีในป่า พระกุมารก็ยินดีปฏิบัติตามพระประสงค์พระราชบิดา และเดินทางไปอยู่กับพระฤๅษี

หลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว เจ้าชายจันทโครพก็เข้าไปกราบลาพระอาจารย์กลับบ้านเกิดเมืองนอน ของตน ว่าแล้วพระฤๅษีก็หยิบผอบเล็ก ๆ ส่งให้พร้อมทั้งกำชับอย่างหนักแน่น

“ เจ้าจงเก็บไว้กับตัว

แต่จงจำไว้ว่าเจ้าจะเปิดผอบได้ก็ต่อเมื่อถึงเมืองของตนแล้วเท่านั้น
อย่าเปิดในระหว่างเดินทาง
มิฉะนั้นเจ้าจะประสบอันตรายถ้าไม่เชื่อฟัง ” พระฤๅษีกล่าวขึ้น

“ ครั้นท่านอาจารย์
หลานจะเปิดผอบก็ต่อเมื่อหลานถึงบ้านเมืองของหลานแล้วเท่านั้น
” เจ้าชายยีน ยันหนักแน่น

และแล้วจันทโครพก็มุ่งหน้าเดินทางกลับบ้านเมืองของตน
เมื่อถึงเวลาเสวยอาหารกลางวันก็เข้าไปนั่ง
ไต่ตุนโครมไม่แลວควักห่ออาหารแห้งที่เตรียมไว้ก่อนลาพระอาจารย์มาเสวย หลังจากเสวยเสร็จก็เกิดเคลิ้มหลับไป และก็สูบิโนว่า
ผอบที่พระอาจารย์ให้ไว้นั้นหลุดจากมือตนตกลงนำไปแล้ว
พระสูบิโนเองที่กระตุนให้พระองค์อยากเปิดผอบดู
แต่ก็ยังคงกังวลถึงคำสั่งของพระอาจารย์

ในระหว่างทาง
เจ้าชายหนุ่มก็ทรงครุ่นคิดถึงผอบที่ติดตัวมาตลอดเวลา
และแปลกพระทัยว่าอะไรหนอที่อยู่ข้างในนั้น
ยิ่งนึกก็ยิ่งอยากเปิดดูให้แน่ และในที่สุด
พระองค์ก็ตัดสินใจพระทัยผิดคำพูดโดยการเปิดผอบออก
และในทันทีที่ฝาผอบถูกเปิดออก
ก็มีหญิงสาวผู้เลอโฉมปรากฏออกมาจากผอบใบนั้น
เธอสูงยิมหวาน ๆ
ให้เจ้าชายหนุ่มผู้ซึ่งทอดพระเนตรอยู่ด้วยความตื่นเต้นและแนะนำ
ตัวนางว่า

“ นายจำ หม่อมฉันชื่อโมราเพคะ
พระฤๅษีใส่หม่อมฉันไว้ในผอบใบนี้
หม่อมฉันดีใจมากที่ได้เป็นอิสระเสียที ”

ทันทีที่เห็นหญิงสาว เจ้าชายหนุ่มก็ตกหลุมรักในทันที
และขอให้นางเป็นชายาของพระองค์และแล้วทั้งคู่ก็เดินทางกัน

ป่า

เจ้าชายจันทโครพตีพระทัยมากที่เพื่อนเดินทางแต่ในขณะเดียวกันก็ทรงกังวลว่าทำไมพระฤๅษีจึงห้ามไม่ให้เปิดผอบในระหว่างทาง ทรงครุ่นคิดเพียงลำพังแล้วก็สรุปเอาเองว่าพระฤๅษีอาจจะทดสอบดูว่าตนเป็นคนสอดรู้สอดเห็นหรือไม่เท่านั้นเอง

อย่างไรก็ตามสิ่งที่พระฤๅษีพูดนั้นก็ปรากฏว่ากำลังจะเป็นจริงแล้ว พระว่ามีใจรป่าแอบซุ่มอยู่ในพุ่มไม้ใกล้ ๆ นั้น

เขาแอบดูความเคลื่อนไหวของทั้งคู่อยู่อย่างเงิบ ๆ

และเมื่อได้เห็นความงามของนางโมราก็อยากได้ไปเป็นภรรยา

ช่วงเวลาสั้นโมรารู้สึกกระหายน้ำมาก

คอของนางแห้งผากแต่ว่าไม่มีน้ำสักหยดให้นางดื่มกินได้

เจ้าชายจันทโครพก็ใช้พระขรรค์แทงเนื้อรินพระโลหิตให้โมราดื่มน้ำแก้กระหาย

ในขณะนั้นเองใจรป่าก็โผล่ออกมาจากพุ่มไม้ทันทีและยืนอยู่เบื้องหน้าของทั้งคู่ ใจรป่ากล่าวหาทั้งคู่ว่าบุกรุกเขามายังถิ่นของตน แต่เจ้าชายยืนกรานว่าป่าไม้ไซ้ที่ของผุหนึ่งผุใดโดยเฉพาะชายทั้งสองจึงเกิดโต้เถียงกันอย่างรุนแรง

โดยไม่พูดพู่ร่าทำเพลงอะไรอีกต่อไป

เจ้าใจรพุ่งเข้าใส่จันทโครพแล้วชกเขาล้มลงกับพื้นก่อนที่

จันทโครพจะมีโอกาสชักพระขรรค์ออกมาเสียดูด้วยซ้ำไป

ทั้งคู่ต่อสู้กันอยู่บนพื้นอยู่พักหนึ่งก่อนที่ใจรป่าได้เปรียบ

แต่เจ้าชายมีทักษะในการต่อสู้ได้ดีกว่าเพราะได้รับการสั่งสอนมาจากพระฤๅษี

จันทโครพจึงสามารถผลักใจรป่าและเรียกให้ภรรยาพระขรรค์ให้ต

น

โมร่าจับพระขรรค์ไว้แต่ลังเลที่จะส่งให้สามีตนเพราะไม่ต้องการให้เจ้าชายฆ่า

ใจรป่าผู้ซึ่งเป็นคนที่นางมีใจให้อยู่ด้วยเหมือนกันในตอนนี

เมื่อไม่สามารถจะตัดสินใจได้ในยามคับขันเช่นนี้

นางก็วางพระขรรค์ไว้ตรงกลางชายทั้งสอง
แต่จะให้ตามหันไปทางโจรป่า
ในขณะที่ด่านคมหันไปทางสามีทั้งคู่จึงสู้กันไปแย่งอาวุธในเวลาพ
รอมกัน จันทโครพถูกคมมีดบาดจึงปล่อยพระขรรค์
เป็นจังหวะที่โจรป่าได้โอกาสเพราะทำตามพระขรรค์ได้โอกาสเพราะ
ทำตามพระขรรค์ได้
จึงแทงเจ้าชายจันทโครพสิ้นพระชนม์อยู่ตรงนั้นเอง
ร่างของเจ้าชายนอนจมกองเลือดอยู่อย่างนั้น

ตอนนี้เองที่โมราารู้สึกใจที่เห็นร่างอันไร้วิญญาณของเจ้าชายจันทโคร
พแต่ก็สายเกินไปที่จะช่วยชีวิตให้ฟื้นคืนมาได้
และแล้วนางก็ตามโจรป่าผู้ซึ่งจึ่งมีนางนำทางไป
หลังจากได้โมราเป็นภรรยาแล้วโจรป่าก็มาคิด ตริกตรองว่า
หญิงผู้นี้เป็นคนชั่วร้ายเพราะแม่แต่สามีของนางก็ยิ่งทรยศได้ลงค
อ นางมาได้แม่กระทั่งชายผู้ซึ่งเสียสละเลือดให้นางดื่มกินแทนน้ำ
ในกายภาคหนานางก็อาจจะกระทำแบบนี้กับเขาก็ได้
ในขณะที่โมรานอนหลับโจรป่าก็ทิ้งนางไว้ในป่าแต่เพียงลำพัง

เมื่อตื่นขึ้นมา ไม่พบสามีใหม่
โมราก็หลงทางในป่าแต่เพียงลำพัง และรู้สึกหิวอย่างมาก
นางไม่รู้ว่า จะหาอาหารอย่างไร จึงได้แต่นั่งร้องไห้อยู่ตรงนั้น

ฝ่ายพระอินทร์เมื่อเสด็จพิมายเนตรเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด
ก็เสด็จลงมายังโลกมนุษย์เพื่อสอนบทเรียน
แก่โมราให้เข็ดหลาบและช่วยชุบชีวิตจันทโครพแล้วพระองค์ก็แบ
ลงร่างเป็นเหยี่ยวคาบชิ้นเนื้อไว้ในปาก

ทันทีที่เห็นชิ้นเนื้อในปากนก
โมราก็ร้องเรียกขอส่วนแบ่งบาง
แต่เหยี่ยวทำเป็นแกล้งถามว่านางจะ
ให้อะไรเป็นของแลกเปลี่ยนกับชิ้นเนื้อของตน
โมราไม่รีรอที่จะเสนอตัวเองเป็นภรรยาของสัตว์เดรัจฉานอย่าง

เช่นเหยี่ยว เมื่อได้ยินเช่นนี้
นกเหยี่ยวก็โกรธมากและทันใดนั้นก็กลายร่างเป็นพระอินทร์อย่าง
เต็ม พระองค์ ชี้นำไปที่โมราและประมาณว่า

“ เจ้าเป็นหญิงชั่วร้าย
แม้ว่าเจ้าจะมีสามีที่ดีแสนดีก็ยังแบ่งใจให้ชายอื่นที่ตนไม่รู้จักมาก่อน
นเมื่อโจร
ป่าหนีไปจากเจ้าตอนนี้เจ้าตอนนี้ก็ยังยกกายให้เป็นภรรยาของเหยี่ยว
อีกก็เพียงเพื่อ ให้ได้มาซึ่งชิ้นเนื้อเท่านั้น
เจ้าพร้อมที่จะสมรสกับสัตว์เดรัจฉานโดยปราศจากยางอาย ”

ทันทีที่สิ้นคำประมาณของพระอินทร์ร่างของโมราก็กลายเป็นชะนี
พร้อมนำตานองหนารองเรียกหา ผัว ผัว ผัว ผัว
แลวนางชะนีที่มีหน้าเศราก็โดดเข้าป่าหายไป
ตั้งแต่นั้นมาชะนีก็จะร่อนหาผัวอยู่ตลอดเวลา
บางแห่งก็จับเนื้อเรื่องแต่เพียงเท่านั้น
แต่ก็มีบางแห่งกล่าววาพระอินทร์ทรงรำยมนต์ชุบเจ้าชายจันทโคร
พิให้ฟื้นคืนชีพกลับมาอีกครั้ง และทรงตรัสสอนเจ้าชาย

เราคือพระอินทร์ เจ้ามีกรรมแต่หนหลัง
โมราเป็นหญิงชั่วร้ายไม่เหมาะสมที่จะเป็นคู่ครองของเจ้า
หญิงที่เกิดมาเพื่อเป็นภรรยาของเจ้าแท้ที่จริงแล้วเป็นธิดาพญานาค
ค พระอินทร์ทรงตรัสแล้วก็หายไป

กล่าวกันว่าและแล้วเจ้าชายจันทโครพิก็ได้พบเนื้อคู่ในอนาคตของ
พระองค์มีนามว่า “ นางมุจลินท์ ” ซึ่งอาศัยอยู่ในถ้ำทอง
บิดาของนางรักนางดุจดวงใจ
จึงให้นางอยู่แต่ในถ้ำท่ามกลางการอารักขาอย่างแน่นหนา

อย่างไรก็ตาม
จันทโครพิก็สามารถเล็ดลอดเข้าไปจนได้และเกี่ยวพาราสีนาง

จนกระทั่งนางหลงรักพระองค์ทั้งคู่อยู่ด้วยกัน
จนกระทั่งนางมุจลินทร์มีครรภ์แล้วจันทโครพก็ตัดสินใจเข้าไปขอ
ขมาพยานาคและแล้วทั้งคู่ก็ออกเดินทาง
ทางไปยังเมืองของเจ้าชายจันทโครพ
เพราะราชบิดาของพระองค์กำลังรอการกลับมาของ พระองค์
ในเนื้อเรื่อง กล่าวไว้ในระหว่างที่ทั้งคู่เดินทางไปในั้น
ทั้งคู่ก็พบกับศัตรูและอุปสรรคมากมาย
แต่ท้ายที่สุดทั้งคู่ก็ได้กลับมาอยู่
และปกครองเมืองพหุหมทัตจนกระทั่งชราภาพ
และสิ้นพระชนมอย่างสงบ
พระโอรสของทั้งสองพระองค์พระนามว่า “ เจ้าชายจันทวงศ์ ”
ได้ขึ้นครองราชย์แทน
และปกครองพระนครอย่างมีความสุขเรื่อยมา